

Šv. Uršulės Igoninė, Vestonas, Didžioji Britanija

Tą pačią dieną, kai šiek tiek pamėlęs ir apaugęs švelniais plaukeliais gimė Leonas Braunas, vidurio puolėjas Noelis Beinsas atliko triuką, išgarsinusį jo vardą visame futbolu besidominčiame pasaulyje.

Dvidešimt trejų Noelis Beinsas, naujausias „Hammersmith United“ klubo pirkinys iš pirmos lygos „Weston Town“, dar nebuvo sudominęs aukščiausiosios Anglijos lygos. Tačiau Leono gimimo dieną jis buvo nenuginčijama aikštės žvaigždė, atlikusi hetriką per rekordines keturias minutes ir dvylika sekundžių. Visus įvarčius Beinsas įmušė po standartinių situacijų.

Pirmą įvartį įkalė tiesiai iš kampinio suktu smūgiu į galinį virpstą, antrasis įlėkė po vienuolikos metrų baudinio į kairį apatinį vartų kampą, ir netrukus įmušė trečiąjį uždirbęs baudos smūgį iš keturiasdešimt dviejų metrų. Kamuolio skrydžio trajektorija netikėtai staigiai smigo žemyn – smūgis atrodė nukreiptas į dešimtą suolų eilę – ir kamuolys pataikė tiesiai į vartų devyniukę. Įvarčio pakartojimas per sporto kanalus visuose žemynuose, šimtuose ar net tūkstančiuose barų ir žiūrovų tribūnų buvo peržiūrėtas daugybę kartų.

Cituojant „The London Sun“ sporto puslapius, Beinso pasirodymas buvo „fenomenalus“, „stulbinamas“, „džiaugsmingiausia dešimtmečio futbolo fiesta“.

„Įsižiebė nauja žvaigždė“, skelbė „Morning Express“ antraštė. „Evening Sun“ suskubo publikuoti išsamų „puikaus virtuozo“

portretą. Dienraščio futbolo ekspertas prognozavo, kad Beinso įgūdžiais ateityje bus galima gėrėtis nacionalinėje rinktinėje (įdomi įžvalga žmogaus, kuris sezono pradžioje apibūdino Beinsą kaip amžiną futbolo viltį, turinčią žaisti pora laiptelių žemesnėje lygoje).

Tą pačią dieną gimė ir kita žvaigždė, nors tuomet dar niekas to nežinojo.

O jei kas ir žinojo, tai tik jo mama. Mamos dažnai mano, kad jų vaikai ypatingi, tad ir Leono Brauno mama nebuvo išimtis.

Naujagimis Leonas (tiesa, tada jis dar neturėjo vardo) miegojo motinai ant krūtinės Vestono Šv. Uršulės ligoninės gimdymo skyriuje. Jo mama iš vakaro pajuto stiprius sąrėmius ir išsikvietusi taksi atvyko į ligoninę.

Po poros valandų ji pagimdė kūdikį – 2 950 gramų svorio ir 50 centimetrų ūgio visiškai sveiką, su visais rankų ir kojų pirštukais.

Alison svainis Džekas Braitas įteikė jai rožių puokštę ir įjungė palubėje kabantį televizorių, tuo metu transliavusį „Kalvių“ – tai „Hammersmith United“ trumpinys – ir „Barking Albion“ rungtynes.

Alison gulėjo po antklode galynėdamasi su miegu ir išsi-
blaškiusi klausėsi varžybų komentatoriaus.

– Ar matėt? – sušuko Džekas Braitas po pirmo Beinso įvarčio. – KĄ? KĄ? KĄ? Kas čia buvo? Taigi jis įlėkė – įlėkė tiesiai į vartus. TIESIAI!!!

Po antro Beinso įvarčio jis pašoko ant kojų. Alison atrodė, kad visa ligoninė sudrebėjo.

Jos sesuo Agata sėdėjo ant kėdės prie lango ir žvilgsniu tarsį atsiprašinėjo. Ji sūpavo ant rankų mažąjį Veiną, penkių mėnesių

Leono pusbrolių. Tiesą sakant, mažasis Veinas nebuvo toks jau mažas. Jis buvo rubuilis, toks pat raudonskruostis ir tvirtas kaip jo tėvas Džekas. Vos tik gimęs Veinas buvo dukart didesnis už Leoną ir priminė didžiulį keptą kumpį.

Po trečio įvarčio Džekas Braitas tiesiog riaumojo. Šitame baubime negalėjai išskirti nė vieno suprantamo skiemens. Gimdyvių riksmas, lyginant su tokiu baubimu, skambėjo veikiau kaip šnabždesiai.

– Nutilk, – paprašė Agata, – išgąsdinsi mažylį Veiną.

– TREČIAS ĮVARTIS! Tai buvo TREČIAS įvartis! Treeee-čiaaaaaas!!!

Leonas gulėjo užmerktomis akimis, bet po kiekvieno Beinsso įvarčio rikteldavo kaip kuo tikriausias futbolo sirgalius.

– Beinsas, – atsigavęs po hetriko sukkelto emocijų antplūdžio paaiškino Alison svainis. – Noelis Beinsas, – dar pridūrė. – Mūsų vaikinai. SAVAS Vestono vaikinai! Dabar VISAS pasaulis jį žinos.

Kai kvėpavimas nurimo, jis pasinaudojo proga užvesti mėgstamiausią pokalbių temą.

– Ar sakiau, kad žaidėme su juo vienoje komandoje? – Ir pridėjęs ranką prie širdies susijaudinęs užbaubė: – O mes kovojam, visad kovojam... gausim į kailį, na ir tegul... kovojam ir krintam, ir vėl į kovą stojam...

Džekas Braitas bandė atkartoti „Weston Town“ palaikymo skanduotę. Atrodė, kad tuojau pravirks.

– Noelis, – ištare jis ir atsigrėžė į jaunąją mamytę. – Tu turi savo sūnų pavadinti Noeliu.

– Nežinau, – pavargusi atsiduso Alison. Ji nepajėgė klausytis triukšmo ir kvailų idėjų, juo labiau visko vienu metu. Būtent šią akimirką ji neapkentė savo sesers ir jos šeimos. Kaip ir visų kitų.

– Beinsas Vestono vaikas.

– Ir ką?

– Ir atliko hetriką TĄ PAČIĄ dieną, kai gimė šitas, – Džekas linktelėjo galva naujagimio pusėn. – Negali vaikiui duoti kito vardo, tik Noelio.

– Nejaugi?

– AIŠKU, KAD TAIP! Noelis. Tegul berniuko vardas būna NOELIS.

Alison norėjo atsikirsti sesers vyrui, kad berniukas bus pavadintas bet koku vardu, tik ne Noeliu. Kaip nors visai kitaip. Alison per gerklę lindo futbolas ir futbolininkai.

Kiek pasvarsčius, pagalvojęs apie tobulą priešingybę Noeliui jai atėjo išganinga mintis, ir po ilgo laiko šypsena nušvietė jos veidą.

Noel... leoN. Taip ir bus.

Leonas Braunas. Jos brangenybės vardas.

Maždaug po trylikos metų ir dešimties mėnesių

Buvęs „Hammersmith United“ vidurio saugas, o dabar sporto agentas Saimonas Stylas savo karjeros metais garsėjo išdaigomis (pavyzdžiui, prieš pat žaidimą prie tualetų sienos prisuko Noelio Beinso futbolo batelius) ir *Gauruočiausios metų sėdynės* apdovanojimais, kuriuos per komandos sezono pabaigtuves gavo keletą pavasarių iš eilės.

Stylas buvo ir kolekcionierius. Su tokia pačia aistra, su kokia surinko pilną aštuntojo dešimtmečio fankroko vinilinių plokštelių kolekciją, jis po savo sparneliu globė perspektyvius jaunuosius futbolininkus. Juos parduodavo dideliems arba mažesniems klubams, jei tik šie paklodavo pakankamai svarų.

Didžiausią laimikį per visą savo karjerą jis aptiko sėdėdamas biure Londone netoli Totnamo Rūmų kelio ir Voreno gatvės sankryžos. Pro langą šalia rašomojo stalo atsivėrė vaizdas į priešais esantį namą ir jo apatiniame aukšte įsikūrusį „Punjabi Palace“, kuriame Gauras – tokia buvo Saimono pravardė, kai žaidė, – dažniausiai pietaudavo.

Vieną ūkanotą ir mieguistą pavakarę prie savo kompiuterio užsiimdamas į jo pareigas įeinančiomis lobio paieškomis Stylas aptiko vaizdo įrašą, kurį iškart nusprendė peržiūrėti dar kartą.

Jame nedidelio ūgio berniukas išrikiavo į eilę tris futbolo kamuolius ir spyrė juos vieną po kito į dviratininką, tarsi iš niekur išdygusį kadre.

Pirmas spyris į orą pakėlė ant dviračio bagažinės padėtą limonado skardinę. Dviratininkas kilstelėjo prie burnos kitą skardinę, ketindamas atsigerti, bet atsikriejęs antras kamuolys išmušė ją jam iš rankų. Trečias kamuolys milimetro tikslumu pataikė į dviratininko kepuraitės snapelį. Kepurė nulėkė į šoną, atidengdama dviratininko plikę.

Stylas susikėlė kojas ant stalo ir įsitaisė patogiau. Jis žiūrėjo vaizdo įrašą, kuriame tas pats berniukas mušinėjo kamuolį sėdėdamas ant žolės ir skaitydamas knygą. Užvertęs knygą ir atsistojęs, berniukas pirmiausia išspyrė kamuolį į aukštybes ir perėmė jį galva. Jis nė nežvilgtelėjo į viršų, nes tiksliai žinojo, kur kamuolys nusileis.

„Jergutėliau, – pagalvojo Gauras. – Jergutėliau.“

Jis vis kartojo mintyse tą pačią litaniją. Daugiau niekas ir neatėjo į galvą.

Jergutėliau.

Vaizdo įrašų buvo ir daugiau. Kanale pavadinimu „Vikruolis“ nufilmuotas berniukas buvo tiesiog tobulai prisijaukinęs kamuolį. Jis gebėjo su juo atlikti bet ką ir bet kuria kūno dalimi: pėda, keliu, galva, sprandu, alkūnėmis, pilvu, pečiais ir netgi nosimi. Jo pagalbininkas dažniausiai buvo tas pats vyras kaip ir vaizdo įrašė su dviračiu.

Stylas atsiraitojo marškinių rankoves ir tęsė tyrimą. Triukai su kamuoliu, nors ir buvo magiški, nesurinko įstabaus peržiūrų skaičiaus. Bet Stylas labai gerai žinojo, kad pasaulyje pilna visokių spardytojų ir tik nedaugelis jų sugeba pasiekti gerų rezultatų aikštėje.

Vis dėlto berniukas turėjo kažką ypatinga. Jis iškart tai pamatė. Jo motorika. Judėjimo būdas. Kamuolio valdymas.

Stylas priėjo prie lango ir susimąstęs įsispoksojo į „Punjabi Palace“ iškabą, raudonos ir geltonos spalvų lipdukus, vietomis jau apsilaupiusius, metai iš metų reklamuojančius tuos pačius pietų pasiūlymus.

Jam reikia surasti tą nežinomą spardytoją. Tikrą paslėptą deimantą. Vien nuo minties apie tokį atradimą sporto agentas nenustygo vietoje.

Iš vaizdo įrašų buvo neaišku, kas atlikėjai, taigi Stylas stabdydavo vaizdą tam tikrose vietose, tyrinėjo fone plytintį peizažą ir taip ieškojo, už ko užsikabinti.

Pirmas žingsnis – išsiaiškinti, kur nufilmuoti vaizdai. Galbūt tada jis galės surasti, ko ieško.

Paprasta.

Viename įrašė už vejos ribų kyštelėjo kaminas. Vietovėje buvo gamykla arba elektrinė. Tai viskas. Šitas vaizdelis ne ką pagelbėjo, nes vienokių ar kitokių kaminų buvo visur.

Stylas vylėsi, kad kuriame nors kadre bus užfiksuotas reklaminis skydas arba pravažiuojantis autobusas. Kas nors, iš ko būtų galima suprasti, kokiame mieste gyvena berniukas.

Aš *turiu* jį surasti, pagalvojo Stylas ir grotuve įsijungė „Kool and the Gang“ dainą „Good Times“. Jis tikėjosi, kad muzika ap-ramins pernelyg smarkiai galvoje besisukančias mintis.

1.

Pagal seną posakį, užaugusieji Vestone tampa arba automobilių vagimis, arba futbolininkais.

Leonas Braunas šį posakį girdėjo dažnai, juk jis gyveno Vestone, aptriušusiame mažame miestelyje į pietryčius nuo Londono, labiausiai garsėjančiame anglies jėginių kaminais ir automobilių gamyklomis. Kas antro Leono bendraklasio tėvai stovėjo prie konvejerio, tai prisukdami kokį varžtą, tai užpurkšdami dažų ant juosta slenkančių automobilių kėbulų. Kitų tėčiai apskritai neturėjo darbo.

Netoli Vestono centro stūksojo nuo anglies pajuodę gigantiški daugiaaukščiai. Jų šešėlyje driekėsi eilės pilkai rudų sujungtų vienbučių mūrinių. Jų viduje, net jei gyventojai neturėjo keturkojų augintinių, tvyrojo nuolatinis nemalonus šlapio šuns kvapas. Vienos tokios namų virtinės viduryje gyveno Leonas su savo teta Agata ir jos vyru Džeku, kurį Leonas mintyse vadino hemorojumi.

Ketvirtas gyventojas buvo Veinas, daug kuo į savo tėvą panašus vaikinys, kuriam Leonas taip pat buvo sugalvojęs ne vieną pravardę.

Leonas vienintelis šeimoje buvo Braunas. Kiti buvo Braitai. Jų namų pirmame aukšte buvo prieškambaris, svetainė ir virtuvė, iš kurios vėrėsi sieninės drelės į svetainę. Per jas Leonas paduodavo Džekui ir Veinui gėrimų skardines, skrebučius ir

šokoladinius batonėlius, kol tėvas su sūnumi šeštadieniais per televizorių žiūrėdavo futbolo varžybas.

Agata ir Džekas miegojo viename antro aukšto miegamajame, kitame buvo įsikūręs Veinas. Būdami mažesni berniukai dalijosi kambarį, bet dabar juodu nebegalėjo išbūti vienoje erdvėje. Ir priežastis buvo ne tik Veino knarkimas, neleidavęs užmigti pusei kvartalo, bet ir toks paprastas faktas, kad žmonės ne visada sutaria vieni su kitais. Leonas nemėgo Veino, o Veinas – jo, taigi čia buvo lygiosios.

Tuo tarpu Agata Brait įsivaizdavo, kad du to paties amžiaus berniukai turi džiaugtis vienas kito draugija.

– Veinas *visai* malonus. Judu tikrai galite sutarti, jei tik pasistengsite, – mėgdavo kartoti Agata ir ji klydo – kaip kažin ką.

Leonas buvo žemas ir vikrus, Veinas – aukštas ir drūtas. Leonas buvo tylus mąstytojas, o Veinas garsus triukšmadarys.

Atrasti bendros kalbos nepadėjo nė bendras pomėgis. Veinas žaidė futbolą „Weston Town“ jaunių komandoje, į kurią Džekas Leono nepriėmė. Leonas leido vakarus žaisdamas parke su vyručiais – taip save vadino jo žaidimo draugai.

Tėvo treniruojamas Veinas per kiekvieną žaidimą nuo pat pradžių būdavo aikštėje. Veino nekeisdavo netgi tada, kai jis nesugebėdavo nieko daugiau, tiktai nervintis. Gavęs kamuolį varydavosi jį tol, kol galiausiai beviltiškai spirdavo arba išvis prarasdavo. Per Veiną kamuolys garantuotai atitekdavo priešininkams ir jis jo atgal neatkovodavo. Tik skėsteldavo rankomis, nušlepsėdavo ir palikdavo gynybą kitiems.

Leonas žinojo esantis šimtą kartų geresnis žaidėjas nei Veinas, bet, Džeko manymu, vaikinukui nebuvo ko kišti nosies į futbolo aikštę.

– Beviltiškas atvejis, – bambėjo Džekas.

Džekas Braitas. Taksistas ir futbolistas. Vis dar įspūdingas atletas, net ir sulaukęs trisdešimt šešerių, bent jau jo paties nuomone.

Vyras, kuris vasarą įtraukęs pilvą ir išpūtęs krūtinę atrodėdavo kaip jautis, atsistojęs ant užpakalinių kojų. Jis pasirūpindavo, kad niekam nekiltų abejonių, jog jis futbolininkas. Tiesa, buvęs. Žodis *buvęs* būdavo ištiriamas tyliai arba apskritai nutylimas.

Kai į jo taksi automobilį, geltonos ir juodos spalvos pežo su cypiančiais stabdžiais, įšokdavo nieko neįtariantis keleivis, nieko negirdėjęs apie vairuotojo sportinius pasiekimus, Džekas mėgdavo pradėti kalbą sakydamas:

– Kai žaidžiau su Noeliu Beinsu...

– Oho.

– Iš tikrųjų?

– Nieko sau.

O ką dar gali į tai atsakyti.

– Geri buvo laikai, – tęsdavo Džekas. – Tai iš manęs Noelis išmoko savo garsųjį suktą smūgį.

Džekas Kietakaktis Braitas. Buvęs žaidėjas. Beveik lygos žaidėjas, patikslindavo Džekas, jei tik gaudavo progą pakalbėti šia tema. Pabrėždamas žodį *beveik*. Dabar treneris. Leono nuomone, apie treniravimą jis išmanė tiek pat, kiek jūrinis ešerys apie važiavimą riedlente.

Tikra tiesa, kadaise Džekas buvo „Weston Town“ komandos kontraktinis žaidėjas, bet liko nutylėta, kad klubui pakilimo metais pasiekus antrą lygą jis nebegaudavo laiko žaisti. Džekas Braitas per penkerias rungtynes buvo tarp atsarginių, bet neišbėgo

į aikštę nė minutei. Jis liko rezervinėje komandoje, ir taip jo pozicija palaipsniui krito vis žemiau. Buvęs puolėjas tapo buvusiu saugu, o galiausiai buvusiu centro gynėju.

Džekas nebuvo itin greitas, bet puldamas jis daužydavo savo kaktą priešininkams kaukoles ir vartų rėmus. Štai iš kur Kieta-kakčio pravardė.

Pragyvenimui Džekas užsidirbo vairuodamas taksi, laisvalaikiu treniruodavo Veino komandą, o likusį laiką leisdavo ant sofos pirmame aukšte užburiančioje televizoriaus draugijoje.

Agata vedė treniruotes ištuštėjusio prekybos centro sporto salėje. Savo šeimos nariams ji šildydavo pusgaminius, o pati graužė daržoves ir krinto riešutus. Ant valgomojo stalo po stal-tiese buvo paslėpta nebaigta dėlionė: romantiško pajūrio miestelio nuotrauka. Ji pamažu dėliodavo ją vakarais ir svajojo nuvykti į ten pavaizduotą vietą. Džekas užuominos nesuprato ir niekad jos nebuvo nuvežęs savo šeimos atostogauti prie jūros toliau nei iki Doverio.

Veinas drybsodavo savo kambaryje užhipnotizuotas kompiuterinių žaidimų ir riaumodavo, jei nesisekdavo žaisti. Jis nenoriai eidavo į treniruotes, nes ne itin mėgo plušėti. Mokykloje Veinas laidydavo pašaipias replikas apie Leoną, bet kai Leonas įveikė jį per grumtynes koridoriuje, Veinas pakeitė taktiką. Jis elgėsi taip, tarsi Leono nebūtų. Netardavo jam nė žodžio mokykloje, vengė net akių kontakto.

Štai tiek trumpai apie vadinamąją Leono šeimą. Jo mama buvo mirusi, o apie tėtį jis nieko nežinojo. Jei tik Leonas pamėgindavo pasiteirauti apie savo tėvus, teta suirzdavo ir triukšmingai pakeisdavo pokalbio temą. Leonui tapo aišku, kad apie tam tikrus dalykus klausinėti neverta.

Vestone buvo visiškai įprasta antradienio popietė – lietinga ir pilka. Miestas atrodė toks nudrengtas ir pavargęs, koks ir buvo.

Kad būtų toliau nuo Veino ir Džeko, Leonas perkėlė savo čiužinį į garažą iš pradžių laikinai, o vėliau visam laikui. Su tvarkęs įrankius, senus sodo baldus, patalynės maišus ir šiukšles, jis pasidarė sau erdvės ir atsitvėrė ją lentynomis bei kartoninių dėžių stirtomis. Savo betoninėje vienetėje jis buvo paliktas ramybėje.

Leonas tįsojo ant čiužinio atsirėmęs į pagalvių krūvą ir vartė albumą su sporto puslapių iškarpomis, surinktomis iš laikraščių. Jis skaitė apie rungtynes, kuriose „Weston Town“ auklėtinis Noelis Beinsas atliko savo garsųjį hetriką. Nors Leonas žinojo apie į futbolo istoriją įėjusį pasirodymą, tik dabar suvokė, kad tai įvyko tą pačią dieną, kai jis gimė.

– Leonai, ar ten tu?

– Ne.

– Aš juk tave girdžiu.

Tai buvo Agatos balsas. Teta stovėjo prieškambarėje ir beldėsi į šonines garažo duris.

– Šiandien tau pianino pamoka.

– Žinau.

– Ar jau pasiruošei?

– Tai aišku.

– Negirdėjau, kad būtum nors kiek grojęs.

– Aš grojau tyliai.

– Tai kodėl man atrodo, kad netikiu tavimi.

Leonas pasidavė. Jis užkėlė į sieną atremtą klavišinį instrumentą ant stovo, įjungė į kištukinį lizdą ir meniu pasirinko įrašytas dainas.

Jis įjungė savo įrašytus maždaug pusvalandžio trukmės pirštų lavinimo pratimus ir porą kliūvančių kūrinėlių iš natų sąsiuvinio.

Kol grotuvas kartojo pianino tarškėjimą, Leonas išmetė į orą technikos lavinimo kamuolį ir dešimt kartų atmušė jį pėdomis ir tiek pat – keliais. Spyрė kamuolį kone iki lubų ir perėmė galva, tada mažumėlę pamušinėjo kakta. Jis susirietė ir nuleido kamuolį į sprando išlinkį. Nuo ten per nugarą nurideno žemyn ir vėl grąžino sau ant sprando. Toliau mušinėdamas galva jis atsisdėdo ant kilimo, tada spyрė kamuolį į priekį ir perėmė dešine koja.

– Ar tu visada groji vieną ir tą patį kūrinį?

Agatos balsas išgąsdino Leoną. Kamuolys išsprūdo – o tai nutikdavo retai – ir pataikęs į lentyną numušė stiklainį, kuris užkrito ant instrumento ir išjungė muziką.

– Kas ten nutiko? – šūktelėjo Agata.

Tetos manymu, Leonui būtinai reikėjo naudingo pomėgio. Ji įsikėlė sau į galvą, kad Leonas muzikalus, ir užrašė sūnėną į fortepijono pamokas pas Sesiliją Lemonhaus. Jau keletą metų kartą per savaitę Leonas lankėsi mandarinais ir cigaretėmis dvelkiančiame senos panelės bute, bet nerodė jokios pažangos.

– Nieko, – atšovė Leonas.

– Atrodė, lyg kažkas sudužo.

– Nedidelis nuostolis.

– Mažuliuk, ar galėtum atidaryti duris?

Mažuliuk. Tarsi jis būtų koks augintinis.

– Turiu susikaupti ir dar pagroti.

– Betgi tu nieko negroji.

– Tai jau tikrai ne, kai tu šniukštinėjai už durų.

2.

Tuo metu vienas sporto agentas Londone, savo aptriušusiame namų biure netoli Voreno gatvės metro stoties ieškodamas yrėsi į priekį. Surasti berniuką iš „Vikruolio“ kanalo pasirodė ne tokia jau lengva užduotis, bet Saimonas Gauras Stylas taip lengvai nepasiduodavo. Jis pasistūmėjo žingsneliu į priekį aptikęs vaizdo įrašą, kuriame pažįstamas kamuolio meistras numušinėjo išsineštinio maisto dėžutes nuo savo asistento galvos.

Asistentas vilkėjo komandos marškinėlius. Ir svarbiausia – marškinėliai buvo raudonais ir juodais dryžiais.

Stylas padidino sustabdytą vaizdą ir patyrinėjo vyriškio drabužį. Tarp horizontalių dryžių šone jis įžiūrėjo erelio galvos atvaizdą.

– „Weston Town“, – sumurmėjo Gauras, priėjo prie lango ir išsiblaškęs žvilgtelėjo „Punjabi Palace“ pusėn. Tada įsitaisė ant kėdės, bet netrukus vėl pašoko. – „Weston Town“ žaidėjų marškinėliai.

Jeigu kas nors palaikė „Weston Town“, tai greičiausiai ir gyveno Vestone. Filmuota buvo Vestone. Berniukas buvo iš Vestono. Loginė samprotavimų grandinė.

Stylas daugiau nebegalėjo susikaupti. Atsėdėjęs keleriose prailgusiose derybose dėl sutarčių, kur jautėsi visai kitoje realybėje, jis užsirakino savo biure ir ėmė iš naujo naršyti internete ieškodamas Vestono jaunių komandos rungtynių ištraukų.

Agentas įjungė projektorių ir ant galinės biuro sienos nuleido baltą ekraną, bet nė vienos amžiaus grupės rungtynėse neišvydo triukus atliekančio berniuko.

Nepadėjo ir skambutis buvusiam komandos draugui, „Weston Town“ trenerio padėjėjui. Šis nebuvo nieko girdėjęs apie Gauro apibūdintą žaidėją.

Stylas paieškoje įvesdavo žodžius, susijusius su Vestonu ir futbolu, arba „jauniaiai“, „talentai“ ar „vunderkindai“. Galiausiai atrado turbūt kokio praeivio parke nufilmuotą vaizdo įrašą.

Veiksmo vieta buvo pažymėtas Vestono centrinis parkas.

Stylas garsiai sušvilpė.

Tarp suaugusių vyrų bėgiojo berniukas, Stylas iškart jį atpažino. Jis iki galo kovojo dėl kamuolio. Neišsisukinėjo ir nebijojo nesėkmių. Vos pargriuvęs iškart vėl pašokdavo ant kojų. Tai kliai perduodavo ir varėsi kamuolį kaip norėjo, visa galva aukštesnius priešininkus apeidavo kaip slalomo stulpelius. Smūgiai pylėsi kaip iš patrankos. O tarp žaidėjų sukinėjosi tas pats plikis, pagalbininkas iš ankstesnių vaizdo įrašų.

– Štai ir jis.

Pagaliau Stylas rado, ko ieškojęs.

Stebėdamas, kaip berniukas išsisuko spaudžiamas suaugusių vyrų, pajuto pilve kutenimą. Tai buvo mažiausias ir jauniausias žaidėjas, tačiau išskirtinai valdė padėtį aikštėje.

Gauras turėjo pripažinti esąs sužavėtas.

Itin sužavėtas.

Berniukas buvo drąsus, nors ir mažo ūgio. Nenusipėjamas ir labai greitas. Gabus, labai gabus. Stulbinamai gerai valdė kamuolį. Ir turėjo kažką atpažįstama. Kažką labai atpažįstama.

Stylas iškart pastebėjo, kad berniukas puikiai išmano žaidimą. Jis imdavosi netikėtų sprendimų. Tiesiog genialių.

Stylas pajuto, kaip plačiai kvailai išsišiepė. Argi įmanoma, kad daugiau niekas kitas neaptiko tokios žuvingos vietos? Šalyje knibžda agentų, kurie stengiasi į savo sąrašus įtraukti perspektyviausius jaunuolius. Kad atrastų talentą, jie pakilnoja kiekvieną akmenį. Ir vis tiek vienam deimančiukui pavyko nuo visų pasislėpti.

Nuo visų, išskyrus jį.

Reikėjo įsitikinti keletu dalykų, paskambinti porai žmonių ir dar kai ką patikrinti. Tada jis vėl bus pažengęs žingsnelį į priekį.

Stylas pažvelgė į seną atviruką, magnetuku pritvirtintą prie biuro šaldytuvo durelių, ir akimirką nuklydo į prisiminimus.

– Ar gali taip būti? – garsiai pamąstė. – Vargu, – pats sau atsakė ir vėl paskendo mintyse.

Jei tik yra noro, viskas sparčiai juda į priekį. Praėjus porai dienų po paieškų proveržio Stylas sėdėjo savo pilkame vokshale tuščioje automobilių stovėjimo aikštelėje. Šalia jo buvo įsitaisęs Katelas Dzanetis, senas Stylo pažįstamas, kuriam jis mėgindavo parduoti savo atrastus perspektyvius jaunuolius – kartais sėkmingai, kartais nelabai.

Nebuvo lengva išvilioti Dzanetį iš Londono, kur jis treniravo „Kalvių“ jaunuolius iki penkiolikos metų, bet Stylas patikino, kad šįkart Dzanečiui verta važiuoti drauge. Jis pažadėjo pavaišinti pietumis Vestono „Dragon’s Head“ restorane. Galiausiai po ilgų įkalbinėjimų pavyko išgauti iš Dzanečio pritarimą burbtelėjimą.

– Ką manai? – paklausė Stylas pasisukdamas į regis, paniurusį Dzanetį. Bet taip jis atrodė nuolatos.

– Dar nežinau.

– Nežinai?

– Aš gi taip ir sakyti.

Jie stebėjo, kaip būrys vyrų ant duobėtos parko vejės žaidė futbolą. Dauguma jų tikrai kadaise buvo futbolininkai. Nebe tokie greiti, bet meistriškai ir užtikrintai valdantys kamuolį. Jie kovojo rimtai, nevengė sudėtingų manevrų ir gudriai stabdė priešininkus.

Vienas žaidėjas buvo kitiems iki pažasties. Nepaisant žemo ūgio, jis metė iššūkį didiesiems, klaidino, labai minkštai priimdavo perdavimus ir greitai perduodavo kamuolį į priekį.

Stylas dirstelėjo į Dzanetį. Treneris vilkėjo mėlyną sportinį kostiumą su emblema, kurios viduryje puikavosi nasrus pražiojęs liūtas.

– Tu gi kaip tik tokio ieškojai, ar ne?

– Pradeda lyti, – suniurnėjo Dzanetis. – Šitoj šaly visada lyti.

Pavieniai lašai virto tikra liūtimi, kaip krioklys kliokiančia priekiniu automobilio stiklu. Stylas įjungė valytuvus. Tingūs jų mostai trumpam atidengdavo beribę pievelę, iš kurios vienas po kito skirstėsi žaidėjai.

Galiausiai liko tik mažiausias žaidėjas – berniukas lietaus prie kaktos priplaktais plaukais.

Jis nevilkėjo komandos marškinėlių. Nei šortų, nei sportinių kelnų. Per audrą ėjo paprastais marškinėliais ir permirkusiais džinsais. Nudrožti futbolo bateliai buvo suklijuoti lipniąja juosta.

Iš automobilio buvo matyti tik neryški berniuko figūra, bet valytuvams sumosavus ir nubraukus nuo stiklo vandens lašus, vaizdas akimirką pasidarė ryškesnis. Viduje sėdintys vyrai žiūrėjo, kaip berniukas iš kelių žingsnių įsibėgėjo ir spyrė pirmą iš vorele išrikiuotų kamuolių vartų link. Šis pataikė į kairį virpstą

ir grįžo į tą pačią vietą, iš kur pajudėjo lydimas vandens čiurkšlės. Aikštė buvo viena didelė bala.

Kitas kamuolys pataikė į skersinio viršų, bet atšoko šiek tiek į šoną ir negrižo pas vaikį kaip pirmasis.

– *Grande fiasko*, – ištarė Dzanetis. – Šitas nepataikyti net – kaip ten tas posakis – nepataikyti į tvarto sieną net tvarto viduje.

– Tu nepavargsti juokauti.

– Aš alkanas.

– Negi neturi daugiau ką pasakyti?

– *Camoon!* Tu pažadėti pietus.

– Negi tau nekyla *jokių* klausimų?

– Ar čia bus gauti gerą kepsnį?

Stylas pasitaisė lietpalčio apykaklę ir atsiduso.

– Berniukas yra būtent tai, ko tu ieškojai, – pasakė Saimonas Stylas. – Visos tavo geidžiamos savybės viename.

– Jo jo.

– Negi tu nematai...

– Nematau? Ko man nematyti?

– Aukso grynuolio, ko gi dar.

– Aš nematyti visai nieko.

Lietus dar labiau sustiprėjo ir taip užliejo priekinį stiklą, kad visas parkas dingo iš regos lauko. Stylas kilstelėjo valytuvų svirtį, kad šie valytų dar smarkiau. Valytuvai vos spėjo paskui lietaus lašus.

– Triukų meistrų yra daug, – pradėjo Dzanetis ir pasitrynė akis. – Manęs, *no grazie*, jie nedomina.

– Nagi, susiimk, – spigiai suunkštė Stylas. – Juk matei, kaip tas vaikas žaidė.

– Aš vis tiek alkanas, – atkirto italas ir paplekšnojo sau per pilvą. – Vien tik alkis.

Stylas giliai atsiduso.

– Okei, okei, – atsakė Dzanetis ir išsivieپė. – Vaikis visai okei.

Išgirsti iš Dzanečio *okei* reiškė tikrą pagyrimą.

– Na, apie ką aš ir kalbėjau, – pasakė Stylas ir iškart pasijuto ramesnis. – Ar paimsi jį?

Dzanetis truktelėjo pečiais.

– Gal. Gal aš jį pamėginti.

– Na štai, – tarė Gauras. – Pagaliau rimta šneka.

– Bet dabar mes valgyti.

– Tai žinoma.

– O tada aš dar pagalvoti. O tu per tą laiką iškapstyti viską apie berniuką. Aš noriu turėti visą info.

Stylas pagaliau nusišypsojo.

– Pažadu išsiaiškinti viską iki smulkmenų apie Leoną Brauną. Toks jo vardas.

Leonas, nežinodamas, kad yra stebimas keturių akių, liepomis apželdinta Bokšto gatve žingsniavo namo. Lietus vis dar plovė jam veidą, kai jis pagaliau atrakino spyną ir įsmuko pro stumdomas garažo duris vidun. Įžengęs į savo vėsų kambarį, nusiavė permirkusius futbolo batelius, kojines ir paliko džiūti. Persiavė sportbačius, vėl išėjo į kiemą ir apsimetė grįžtantis namo pro duris, kurias Agata atidarė greičiau, nei Leonas spėjo įkišti raktą į spyną.

– Kurgi tu ir *vėl* buvai?

– Šen bei ten.

– Atrodai visas suprakaitavęs.

– Lauke lyja, – atsakė Leonas.

– Tu ir smirdi prakaitu.

Agata pakraipė galvą žiūrėdama į permirkusį Leoną.

– Gali eiti tiesiai į vonią. Ir palik čia batus. Net negalvok šlepsėti su jais į kambarius.

Batai. Kad tave kur. Leonas suprato savo klaidą. Sportbačiai buvo visiškai sausi.

Leonas pasiėmė juos į rankas ir pareiškė nunešias ant vonios krašto išdžiūti. Užlipęs į viršų ir užsirakinęs vonioje jis trumpam pakišo sportbačius po vandens srove, kad išvengtų nereikalingų pasiaiškinimų.

Po pusvalandžio Leonas žvelgė į tetos iš mikrobangų krosnelės ištrauktą garuojantį plastmasinį indą. Viduje plūduriavo lazanija, parnešta iš artimiausios parduotuvės šaldytų produktų skyriaus. Džekas jau buvo iškabinęs iš kepsnio vidurio porciją sau į lėkštę ir kimšo garuojančią lavą į burną.

– Pafkubėk, – neaiškiai sumarmaliavo Džekas apatiškai prie stalo atšliaužiančiam Veinui.

Leonas jau norėjo dėti porciją į lėkštę, bet Veinas išplėšė jam iš rankų mentelę.

– Po velnių! – riktelėjo Leonas.

– Raminkis, – atkirto Veinas.

– Thaip, būthent, – įsikišo Džekas.

– Prašyčiau kultūringiau, – priminė Agata. – Ir nereikia kalbėti pilna burna.

– Gerai jau, gerai.

Agatos lėkštėje buvo salotų, tarkuotų šakninių daržovių ir skiltelėmis supjaustyta kriaušė. Akivaizdu – ji ruošėsi išeiti, nes vilkėjo juodą triko ir retkarčiais antilopės žingsniais nušoliuodavo į prieškambarį ir virtuvę. Ji ieškojo tai vandens gertuvės, tai kalendoriaus ir kitų pradingusių daiktų, tai vėl sugrįždavo užkąsti.

– Visą laiką lazanija, – suniurnėjo Veinas. – Kodėl niekad nebūna skardos kukurūzų traškučių su mėsa ir sūriu?

– Niekas nedraudžia pačiam pasidaryti, kas skaniau, – kraudamasi kuprinę atsakė Agata. – Man jau reikia išeiti. Jeigu tik nori, ponaičiai gali pasigaminti sau trokštamą penkių žvaigždučių patiekalą.

Agata prisiminusi nusirišo prijuostę ir numetė ją ant virtuvės stalviršio. Ji vilkėjo rožinę trikotažinę palaidinę, su kuria artimiausias dvi valandas sporto salėje mins dviratį į mikrofoną šūkčiodama komandas. Ji nurodinėjo, kada minti ramiai, kada sparčiau, kada minti į įkalnę ir stipriau paprakaituoti, kada pakelti užpakalį centimetrą nuo sėdynės, o kada kaip tik prispausti. Namie jos ne visados klausydavo, užtat darbe klientai jai mokėjo už tai, kad galėtų vykdyti jos nurodymus.

– Aš išeinu, – šūktelėjo, bet nesulaukė aiškesnio atsakymo nuo stalo, išskyrus kažkokį murmesį.

Trinktelėjo durys, ir suburzgė užvedamas Agatos automobilio variklis.

Leonas liko su Džeku ir Veinu. Jis žiūrėjo, kaip tėvas ir sūnus žiaumoja maistą. Abu dar įsidėjo padaže plaukiančių makaronų, Leonui užteko vienos porcijos. Jis pakilo nuo stalo norėdamas nunešti lėkštę į virtuvę.

– Pala pala pala, – sutarškėjo Džekas ir sumosikavo ranka, lyg ji būtų propeleris. – Nepradink. Taip jau yra, kad dabar tavo eilė.

– Kokia eilė?

– Plauti indus.

– Dabar Veino eilė, – atsakė Leonas.

– Ne, tavo. Nurink lėkštes ir baik inkšti.

– Kaip tai mano? Ir vėl mano. Ir aš neinkščiu. Veinas inkščia.

- Veinui buvo sunki treniruotė.
- Aš irgi mielai pasitreniruočiau.
- Paklausk, Veinas neturėtų apsisunkinti jokiais papildomais darbais.
- Taip ir matyti.
- Ar kas nors klausė tavo nuomonės? – burbtelėjo Džekas.
- Visada tas pats. Tėvo dėka Veinas čiuoždavo iš virtuvės, o Leonas turėjo dirbti už du vien dėl to, kad Veinas Braitas, jo tėvo nuomone, buvo didysis talentas, kuriam reikėjo susitelkti tiktai į futbolą.
- Klausyk, skambintojau, – pratarė Džekas. – Dar vienas dalykas. Atnešk mums gėrimų.
- Gal ir patys pajėgsite nueiti iki šaldytuvo? – tarė Leonas. – Nors Veinui tai, ko gero, būtų nelengvas iššūkis.
- Nelaidyk liežuvio, – mestelėjo Džekas.
- Turėsi nemalonumų, – perspėjo Veinas.
- Nejaugi jų gali būti dar daugiau? Patys pagalvokit, su kuo aš gyvenu.
- Nagi nagi, – pertraukė Džekas. – Jau pakaks. Išsiplauk burną arba gausi namų areštą.
- Ir atnešk mums gėrimų, – sukni aukė Veinas.
- Gerai, jeigu jau taip norite, – atsakė Leonas ir nuėjo prie šaldytuvo. Iš ten ištraukė alaus skardinę ir kolos buteliuką, abu supurtė, o tada nunešęs pastatė priešais Džeką ir Veiną. – Štai, labai prašom, – pridūrė jis, paspartino žingsnį ir užsirakino garaže dar prieš pasigirstant šūksniams.